TRIPTIC CU MINE ŞI CU EA

PAUL MELKO

Traducere din limba engleză
SILVIU GENESCU

Tânărul autor PAUL MELKO a fost publicat în *Realms of Fantasy, Live Without a Net, Asimov's Science Fiction, Talebones, Terra Incognita* și altele. Una dintre povestirile sale a fost cuprinsă în Antologiile Dozois 21.

În povestirea ciudată și surprinzătoare care urmează, ne arată că, deși se creează câte un nou univers de fiecare dată când luăm o decizie, contează în mare măsură *ce* hotărâm.

În prima clipă nu recunoaștem deloc o asemenea față.

Un ochi este umflat și închis, cu pielea din jurul lui palidă. Nasul este acoperit cu o crustă de sânge, buza este împestrițată de pete negre și roșii, iar gura este astupată cu bandă adezivă, care nu face însă un contrast destul de puternic cu pielea ei străvezie.

Prima oară nu o identificăm drept față umană. Nici o față n-ar trebui să se ițească din spatele locului șoferului. Nici un chip n-ar trebui să arate așa.

Așa că, prima dată, nu-l recunoaștem, până când unul dintre noi își dă seama, iar atunci ne uităm cu toții.

Pentru unii, camionul nu-i nici măcar acolo, și rămânem înghețați de priveliștea pe care o vedem. Afară, în fața librăriei,

strada este pustie, cu excepția a unul sau doi trecători. Nu-i nici o remorcă de tractor care să zdrăngăne în josul străzii Sandusky, nici motoare diesel care să tulbure apatia zilei de primăvară.

În alte lumi, camionul este acolo, dincolo de noi, sau tocmai își face apariția pe șosea. În unele este roșu, în altele albastru, sau negru. Într-una, unde fata se uită la noi pe geam, este de un maro metalizat, cu o inscripție albă pe ușă, care spune „Earl“.

Există o singură lume în care fata-și înalță fața zdrobită, cu gura acoperită, și-și aținteşte ochiul bun asupra mea. Există una singură în care Earl se întinde și o trage pe fată de la geam. În acea lume, Earl mă privește, cu fața lui grăsană și ochii căprui lipsiți de orice expresie.

Camionul începe să încetinească, iar aceea versiune a mea dispare din conștiința noastră, spulberată de circumstanțe.

Nu, nu m-am folosit de puterea mea apreciabilă pentru binele omenirii. Am folosit-o ca să fur proprietatea intelectuală a unei persoane care există într-o lume, prezentând-o drept a mea într-o alta. Mi-am folosit abilitățile incredibile pentru a fura cântece și povestiri, pentru a le publica sub numele meu în milioane de alte lumi. N-am prevenit poliția asupra atacurilor teroriste, incendiilor sau cutremurelor. Nici măcar nu citesc ziarele.

Locuiam într-o casă dintr-un oraș care uneori se numește Delaware, alteori Follett, uneori Mingo, întotdeauna într-o casă la intersecția străzilor Williams cu Ripley. Am locuit acolo în condiții modeste, într-o casă cu două dormitoare, uneori cu un pin în fața ei, alteori cu un sângerel, copiind

cântecele pe care le aud la radio în celelalte lumi, scriind povestiri citite în altă parte.

În lumile în care camionul trece de noi, ne uităm la numărul de înmatriculare – încadrat de siluetele unor femei goale, argintii – și ne întrebăm ce să facem. Există un telefon public prin apropiere, poate la acest colț, poate la celălalt. Putem suna la poliție și să spunem...

Am văzut fata odată, iar acel eu este deja mort pentru noi. Cum știm că este o fată cu căluș la gură și legată în oricare dintre camioanele astea? Tocmai l-am văzut.

O parte din noi recunoaște semnificația lașității. Am mai jucat acest joc și înainte. Știm că există un număr infinit de posibilități, însă existența noastră combinată plutește deasupra unei imense distribuții de probabilități multifuncționale. Dacă am văzut fata într-un univers, atunci probabil că se află acolo într-un număr infinit de alte universuri.

Și în siguranță, în multe alte lumi, cred eu.

Pentru acei dintre noi aflați acolo unde camionul ne-a depășit, majoritatea o luăm pe stradă spre brutăria cu brioșe, de peste drum. O mică parte dintre noi ne întoarcem să ne uităm după un telefon public, iar aceștia se rup de noi, pentru că alegerea lor îi desparte de grup.

Sunt – suntem – omniscient, cel puțin în parte. Pot să fac mici trucuri pentru orice prieten, să las un alt eu al meu să deschidă un plic și să vadă ce-i înăuntru, ca să ne putem amuza cu toții. De obicei, vom avea dreptate. Un eu poate întoarce prima carte, iar ceilalți eu vor spune ce carte este. As de pică, un patru de treflă, un decar de treflă. Probabil,

le nimerim pe toate cele cincizeci și două de cărți, sau cel puțin cincizeci.

Putem evita accidentele, oamenii furioși, mașinile, cel puțin majoritatea dintre noi. Poate că unul dintre noi o ia pe coajă pentru ceilalți. Unul dintre noi o încasează primul, sau vede lovitura venind, astfel că restul putem sălta pe valul probabilităților.

Pentru unii dintre noi, camionul schimbă viteza, zguduindu-se în timp ce trece de noi. Earl, Bill, Tony, Irma privesc spre noi sau nu, iar camionul trece. Remorca este de aluminiu. Întotdeauna.

Simt teama noastră. Mulți dintre noi au căzut astăzi, mai mulți decât în orice altă zi. Posibilitatea de a suna la telefon ne-a redus la o șesime. Ceilalți dintre noi se întreabă ce-ar trebui să facem

Mai mulți dintre noi memorează numărul de înmatriculare de pe camionul lui Earl, se întorc să găsească un telefon și dispar.

Pe când eram cu toții un copil, aveam un pisoi pe nume Cocoa. În toate universurile avea același nume. Îi plăcea să se cațere prin copaci, și uneori nu se mai putea da jos. Odată, s-a cățărat până în vârful unui arțar din fața casei și n-am aflat că era acolo decât auzind mieunatul isteric.

Tata nu era dispus să urce după el.

– Îi dă el de capăt, sau...

Am așteptat acolo până la asfințit. Știam dă dacă ne-am fi urcat în copac, ne-am fi lovit. Unii dintre noi au încercat și-au dat greș, dispărând după ce și-au rupt mâini, picioare, încheieturi sau chiar gâtul.

Am așteptat, lipsind chiar și de la cină. Am așteptat împreună cu copiii vecinilor, unii pentru că le plăcea de Cocoa, iar alții pentru că nu voiau să piardă spectacolul. În cele din urmă, vântul s-a întețit.

Am văzut un Cocoa căzând printre frunzele întunecate, la câțiva pași mai încolo, rupându-și gâtul pe trotuar. Am simțit un val de amărăciune, însă ceilalți dintre noi și-au întins larg brațele și au prins pisoiul în cădere, amortizându-i izbitura.

– Cum ai reușit? a întrebat cineva într-un milion de universuri.

Atunci mi-am dat seama că eram altfel.

Ne dăm înapoi pe trotuar, lăsând camionul să treacă, așteptând să vedem un număr de înmatriculare pentru a putea apoi să dăm un telefon anonim la poliție. Poliția ar putea fi capabilă să-l oprească pe Earl cu un baraj pe șosea. L-ar putea bloca pe autostrada 23, după câțiva kilometri. Dacă ne cred.

Dacă Earl nu ucide întâi fata. Dacă nu cumva-i deja moartă.

Mi se frământă stomacul. Nu ne putem opri să ne gândim la groaza pe care trebuie s-o fi simțit fata, pe care o simte.

Comunicarea numărului de înmatriculare poliției nu-i destul.

Pășim în stradă și dăm din mâini, oprindu-l pe Earl.

Cândva, am curtat o femeie, o femeie frumoasă, cu părul castaniu, care-i ajungea până la talie. Ne-am tot dat întâlniri cu ea timp de câțiva ani și, în cele din urmă, ne-am logodit. Într-una dintre lumi, doar într-una, ea a început să-și schimbe firea. A devenit arțăgoasă, apoi entuziasmată și apoi doar un suflet gol. Restul dintre noi au privit cu oroare cum a ajuns să scoată cuțitul la noi, doar o dată, într-un singur univers, în

vreme ce într-un milion de alte universuri ne ajuta cu pasiune eul râgâitor la treburile din chiuveta din bucătărie.

N-a înțeles de ce am rupt logodna. Dar nici nu știa lucrurile pe care le știam eu.

Camionul lui Earl se zguduie când apasă pe frână. Microfonul pentru comunicații radio pe banda civilă îi scapă și se lovește de parbriz. Înșfacă volanul, cu umerii încordați de efort.

Stăm acolo, lăsând plasa de cumpărături la marginea drumului și făcând încet semn cu mâna, înainte și înapoi.

În câteva dintre lumi, remorca de tractor ne izbește și suntem zguduiți de moartea mea. Însă știm că va fi prins acolo. Poate pentru ucidere din culpă, iar apoi vor găsi fata. În aproape toate dintre lumi, remorca lui Earl se oprește la o palmă de noi, la câțiva centimetri.

Ne uităm peste masca cromată a radiatorului, peste ornamentul de pe capota motorului, un cap de femeie, cum aveau pe vremuri pe corăbiile plecate pe mare, direct în ochii lui Earl.

Se întinde și claxonează. Ne punem mâinile la urechi și, în unele universuri, ne împiedicăm pe trotuar, permițându-i lui Earl să bage într-a întâia și să se hurducăne de-acolo. Dar în cele mai multe, stăm pe margine, neclintiți.

Nu conta cine era președinte sau cine a câștigat Campionatul Mondial. În mare, era aceeași lume pentru fiecare dintre noi, așa că existam împreună, unul peste celălalt, ca o grămadă de noi, trăind cu toții într-un pachet de cărți de joc.

Fiecare decizie care crea un univers ușor diferit genera un altul dintre noi, un alt număr, aproape infinit, de eu, care adăuga o fracțiune în plus la intelectul și înțelegerea noastră.

Nu eram Dumnezeu. Însă unul dintre noi chiar credea și, foarte repede, n-a mai fost cu noi. N-ar fi putut divulga secretul nostru. Nu eram speriați. Cine l-ar fi crezut? Iar acum că era singur – pentru că nu pot fi decât câțiva dintre noi care s-ar fi putut hrăni cu această iluzie – nu putea să ne facă nimic celorlalți.

Eram la lumi întregi distanță.

În cele din urmă, claxonatul încetează și privim în sus, cu urechile țiuind, pentru a-l vedea pe Earl răstindu-se la noi. Nu putem auzi ce spune, însă recunoaștem cuvintele formate de buzele lui: „tâmpitule“ și „jegule“. Asta-i perfect. Trebuie să-l facem să se înfurie. Să-l întărâtăm, așa că i-am arătat degetul din mijloc.

Se apleacă, întinzând mâna pe sub scaunul lui. Își lovește palma cu levierul de metal. Deschide ușa și coboară. Așteptăm pe loc.

Earl este un tip masiv, un metru optzeci și cântărește peste o sută de kilograme. Are burtă, însă pieptul și gâtul sunt musculoase. Fața-i este ornată cu favoriți negri, alteori este proaspăt ras sau are mustață. În toate lumile, ochii săi morți ne privesc de parcă am fi o vacă, iar el este măcelarul.

Eu sunt subțire, am doar un metru șaptezeci, cincizeci și șase de kilograme, însă pe când ridică levierul, ne strecurăm în unghiul mort, ca și cum am ști unde va cădea. Și, bineînțeles, știm, pentru că ne-a spulberat dovleacul într-o sută de lumi, suficient însă pentru ca ceilalți dintre noi să putem anticipa lovitura.

Ridică levierul din nou și din nou ne ferim, încă de două ori, iar de fiecare dată câțiva dintre noi sunt sacrificați. Dintr-odată,

nu ne simţim prea bine cu atâtea pierderi. Suntem conştiinţa a milioane dintre mine. Dar fiecare dintre mine care moare moare cu adevărat, dispare pe veci. Fiecare moarte ne reduce.

Nu mai putem aştepta acum după poliţie. Trebuie să salvăm cât putem de mulţi dintre noi. Ne ferim din nou, răsucindu-ne în spatele lui, sacrificându-ne ca să dansăm în jurul lui, de parcă ne-ar fi partener de dans, cu care ne-am distrat o mie de ani. Urcăm treptele cabinei camionului, ne strecurăm înăuntru, trântim uşa şi o încuiem.

Sunt un amalgam al tuturor versiunilor mele. Pot să mă gândesc într-un milion de moduri deodată. Problema apare la alegerea celei mai bune dintre cele mai bune opţiuni pe care le-aş fi putut adopta vreodată. Nu pot vedea în viitor sau în trecut, însă pot vedea prezentul cu un miliard de ochi şi să mă opresc asupra cursului cel mai sigur al evenimentelor, cel care poate păstra cea mai mare parte din mine împreună.

Sunt o fiinţă umană multiplicată masiv.

În lumile unde camionul este gol, aşteptăm în linişte să vină poliţia, oferindu-le o poveste care ar putea fi crezută, în vreme ce Earl ne priveşte de pe stradă. Aceste euri se disipează şi se desprind de cele aflate în locul unde fata zace pe bancheta din spate, legată cu sârma care-i taie încheieturile, cu gura astupată cu bandă adezivă.

În unele lumi, e moartă, cu faţa lividă şi plină de vânătăi şi arsuri. În altele este în viaţă şi conştientă, privindu-mă cu ochii ei albaştri, injectaţi. Cabina miroase a oameni care zac acolo de prea mult timp, a sex şi sânge.

În universurile în care Earl a răpit-o şi violat-o pe această tânără, el nu lâncezeşte pe trotuar, ci sparge fereastra cu levierul.

A doua lovitură mă nimereşte în frunte, pentru că nu am nici un loc unde să mă feresc, şi când mintea mi se zguduie cred că sunt unul dintre cei sacrificaţi, unul dintre cei care n-au reuşit, pentru ca restul dintre noi să supravieţuiască. Dar apoi îmi dau seama că majoritatea dintre noi am fost loviţi. Numai foarte puţini au reuşit să se ferească. Ceilalţi dintre noi ne rostogolim pe spate şi-i lovim mâna lui Earl pe când şi-o întinde să deschidă uşa. Încheietura mâinii sale se freacă de resturile de sticlă securizată, iar el începe să urle, deşi tot mai reuşeşte să ridice siguranţa de blocare a uşii.

Mă târăsc pe spate pe banchetă, dând din picioare spre el. Aici nu mai sunt opţiuni. Toţi dintre mine ne luptăm să ne salvăm viaţa, sau suntem deja pe moarte.

O singură lovitură lichidează jumătate dintre noi. O alta, coseşte o treime dintre cei rămaşi. Curând, mintea mi se înceţoşează. Poate că acum mai sunt vreo zece mii din mine, cu gândirea lentă. Nu mai sunt omniscient.

Mă ajunge o lovitură şi mă prăbuşesc spre uşa cabinei. Sunt numai eu. Mai sunt doar unul. Golit.

Trupul meu refuză să se mişte când Earl face un nod de sârmă în jurul încheieturilor mele şi gleznelor. Face o treabă de mântuială – vrea să se pună în mişcare, s-o ia din loc din mijlocul străzii Sandusky – însă este suficient pentru a mă transforma într-un nevolnic, zăcând pe jos, lângă locul mortului. Pot să văd un Big Mac pe jumătate mâncat şi o doză de Diet Coke. Faţa mea se lipeşte de pietricele şi mizerie.

Sunt singur. Nu mai sunt decât eu, iar eu sunt legat cobză. Mintea-mi lucrează precum aspicul. Am dat greş. Cu toţii, iar acum vom muri la fel ca şi biata fată din spate. Singuri.

Câmpul meu de vedere se modifică și acum văd cabina din spatele capului lui Earl, din cușeta de dormit. Îmi dau seama că am priveliștea acelui eu al meu care a fost bătut și azvârlit în spatele cabinei. Acest eu este pe moarte, dar pot vedea prin ochii lui, pe când sângele se scurge din el. Pentru o clipă, lumile noastre s-au sincronizat.

Își coboară privirile și zăresc cuțitul, un cuțit de vânătoare, cu lama zimțată, maronie de sângele închegat. În universul lui, este căzut sub scaunul pasagerului, sub scaunul pe care-mi reazăm spatele.

Mâinile-mi sunt legate la spate, însă mă întind pe cât pot de mult sub scaun. Nu destul de departe, din poziția mea contorsionată. Ochii eului meu sunt ațintiți asupra cuțitului, nu departe locul unde ar fi degetele mele. Însă nu am nici o garanție că măcar este și în universul meu. Nu ne mai aflăm la centrul curbei. Deciziile mele m-au adus foarte departe de acei eu care beau cafea și mănâncă brioșe peste drum, vizavi de librărie.

Earl se uită spre mine, înjură. Mă lovește, mă împinge și mai adânc pe locul mortului. Ceva-mi șterge degetul.

Mă aplec încet acolo. Este cuțitul.

Îmi trebuie câteva momente să-l manevrez în așa fel încât să-mi ajungă în palmă, întins ca o spinare de stegozaur. Mă tai și simt mânerul cam alunecos. Îmi sprijin palma pe mocheta nisipoasă și-mi poziționez din nou cuțitul.

Aștept ca Earl să înceapă un viraj spre dreapta, apoi îmi trag genunchii, mă rostogolesc pe piept și mă lansez, cu spatele înainte, cu cuțitul întins spre Earl.

Este singurul univers în care mai exist, cuțitul i se înfige în pulpă.

Camionul se izbește de ceva pe stradă și ricoșează, iar eu sunt azvârlit și mai tare înspre Earl. Urlă, zbiară și se freacă pe pulpă.

Pumnul lui mă izbește și cad înapoi la podea.

În vreme ce-și descarcă furia pe mine, camionul lui se izbește puternic de ceva, iar Earl este aruncat pe volan. Rămâne așa, inconștient, până când femeia din spate se zbate făcându-și loc în față și se apleacă tare pe mânerul cuțitului înfipt în piciorul lui și împinge până taie o venă sau arteră.

Zac în sângele lui Earl până vine poliția. Sunt din nou singur, acel eu al meu care a zărit cuțitul nu mai e.

Tânăra femeie a venit să mă vadă în timp ce zăceam în spital. În jurul meu s-a creat o aură de celebritate și surorile medicale și medicii erau extrem de atenți cu mine. Nu era vorba doar de evenimentele care se desfășuraseră pe străzile orășelului lor, dar mai eram și autorul unor cântece faimoase, precum *Love as a Star* și *Romance Ho* și *Muskat Love*. Descoperirea faptelor lui Earl, inclusiv a laboratorului sinistru din orașul său natal, Pittsburgh, a turnat și mai mult gaz pe foc.

Ea părea să se fi refăcut mult mai repede ca mine, fața-i era din nou față, iar trupul și starea de spirit își reveniseră. Era mai puternică decât mine, am simțit asta când i-am văzut zâmbetul. Trupul mi se vindeca, tăieturile din jurul încheieturilor și gleznelor, osul zdrobit al brațului. Însă fărâmițarea conștiinței mele m-a lăsat învins și golit.

Ascultam muzică la radio, cântecele altora, și nu mă puteam opri să mă întreb în câte lumi, oare, nu existase cuțitul și nici o salvare. Poate că eram singurul dintre noi care ajunsese în cabină și supraviețuise. Poate că eram unicul care salvase femeia.

– Mulțumesc, spuse ea. Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

M-am străduit să caut ceva de spus, ceva isteț, civilizat, nonșalant, însă în mintea mea nu mai era nimic altceva decât eu însumi.

– Hmmm... cu plăcere.

Ea zâmbi.

– Ai fi putut fi ucis.

M-am uitat într-o parte. Nu-și dăduse seama că fusesem ucis.

– Ei, bine, iartă-mă că te-am deranjat, spuse ea repede.

– Ascultă-mă, am rostit, trăgând-o spre mine. Îmi pare rău că nu am...

Voiam să-mi cer scuze pentru că nu salvasem mai mult din ea. Pentru că nu pusesem capăt vieții mai multor Earli.

– Îmi pare rău că nu am intervenit mai devreme.

Însă nu avea nici o noimă și m-am simțit găunos.

Ea zâmbi și spuse:

– A fost îndeajuns.

Se aplecă spre mine și mă sărută.

Sunt dezorientat când îi simt buzele atingându-mi obrazul drept și pe cel stâng, iar un al treilea sărut pe buze. Mă uit la ea din trei direcții, un triptic ușor strâmb, și reușesc să zâmbesc și eu, trei zâmbete. Apoi râd, de trei ori.

Am salvat-o de cel puțin o dată. Asta-i suficient. Într-unul dintre cele trei universuri pe care le locuim, o femeie cântă la radio o melodie care prinde repede. Încep să scriu textul cu mâna mea cea bună, apoi mă opresc. Ajunge cu asta, decidem noi trei.

Acum sunt alte lucruri de făcut, alte alegeri.